

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΕΤΟΣ 1961 — ΤΟΜΟΣ VI — ΤΕΥΧΟΣ 5

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΜΑΡΤΙΟΣ 1962

BULLETIN

DE LA SOCIÉTÉ SPÉLÉOLOGIQUE DE GRÈCE

ANNÉE 1962 — TOME VI — FASC. N°5

JANVRIER — MARS 1962

Ἀντὶ μνημοσύνου

Εἰς μνήμην Ἰωάννου Πετροχείλου.

Ἰδρυτοῦ καὶ Πρώτου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἑταιρίας

Τὴν 11 Φεβρουαρίου ἔκλεισεν διαιτία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωάννου Πετροχείλου, ἰδρυτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἑταιρίας καὶ ἐπὶ δεκαετίαν Πρόεδρου αὐτῆς.

Ἡ Ἑταιρία ἡμῶν ἠσθάνθη βαθύτατα κατὰ τὴν διαιτίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ θανάτου του, τὴν ἔλλειψίν του. Διότι ὁ ἀείμνηστος δὲν εὑρίσκεται ἐν ζωῇ διὰ νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενας τὰς πολυετῆς προσπάθειάς του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν τιμῶν διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν παρ' αὐτοῦ ἔργον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία περιβάλλει ἤδη διὰ τῆς στοργῆς τῆς τὰς σπηλαιολογικὰς προσπάθειάς τοῦ ὄργανισμοῦ τὸν ὁποῖον ὁ ἐκλιπὼν ἐθεμελίωσεν.

Οἱ συνεργάται του συνεχίζουν ἐπιτυχῶς μίαν προσπάθειαν μεγαλειώδη εἰς τὸν ὄγκον τῆς, μίαν προσπάθειαν ἀναδείξεως τῆς σπηλαιολογίας ὡς λίαν σημαντικοῦ κλάδου εἰς τε τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Τουριστικὴν Οἰκονομίαν τῆς χώρας. Ἀντὶ μνημοσύνου, ἐπὶ τῇ συμπληρῶσει διαιτίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, δίδομεν εἰς τὴν δημοσιότητα τρία εἰσέτι ἀνέκδοτα ποιήματά του σχετικὰ μὲ τὴν φύσιν, τὴν ὁποῖαν τόσο ἠγάπησε, ὡς καὶ ἀνέκδοτον μελέτην του περὶ τῆς τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως τῶν σπηλαίων.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

Στὴν Πάρνηθα δὲν ἔχει νὰ πιῆς νερὸ γουλιὰ
ὄλα τᾶχουν μαγέψει νεράϊδες καὶ στοιχειά:
κι' εἶν' οἱ νεράϊδες πόθοι τ' ἀνθρώπου μυστικοί,
στοιχειὰ οἱ φόβοι εἶναι σ' ἀδύνατη ψυχή.

Τὴ μέρα ἢ δροσιά της, στὴ ζέστη ἀνασασμὸ
μᾶς δίνει κεῖ κοντά της τὴ νύχτα ὕπνο γλυκό·
στοῦ δειλινοῦ τᾶγέρι γλυκὰ μᾶς τραγουδᾷ,
στὰ ἐλάτια νύφες σιῶνται τὴ νύχτα μυστικά·
τὴν ἀνοιξη λουλούδια ὡς τὴ ψηλὴ κορφή,
καὶ χιόνια τὸν χειμῶνα, π' ὀργώνουνε τὰ σκί·
χαρὲς τῆς πόλης, γλέντια, μεθύσια μιὰ μεριά,
οἱ ἔραστὲς τῆς φύσης, χωρὶς φωνές, ψηλά·
Μυστήριον οἱ προσευχὲς μας στὸ δάσος τὸ κλειστό,
ταπέτο χάμω μούσκλια σὰν ἐκκλησιὰ ἀπλωτό.

Στὴν Πάρνηθα δὲν ἔχει κράκουρα ἀπλωτά,
μὰ ἔχει ρουμάνια κρύφια, πουλιά, ποῦν' ταιριαστὰ
καὶ σὰν γλυκογελάει στὰ βάθη ὁ οὐρανός,
πάνω σ' αὐτὴν ξυπνάει θαρρεῖς κάποιος θεός,
μάρμαρα τῆς Πεντέλης ξανοίγοντας μακρυά,
ποῦ ἀπ' ἐδῶ θυμίζουν τ' Ὀλύμπου τὸ γλυπτό.
Ἡ θάλασσα μακρυάθε τὴν χαιρετάω κι' αὐτή,
νησάκια μαγεμένα, ποῦ ἐρωτικὰ φιλεῖ,
λαγκάδια ἔχ' ἴσκιωμένα μὲ γάργαρο νερό,
πλαγιὲς πρασινισμένες, χαρὰ γιὰ τὸ βοσκό,
ἀρνάκια σὲ ἴσκια μέρη καὶ πεύκα ἀλλοῦ γυρτὰ
καλύβες, ποῦ στεγάζουν εἰκόνες μυστικά·
χρώματα, πεταλοῦδες, μαῦρα κάπου δεντρά,
πέρα καμμένα δάση, στὸ λόγγο σωριαστὰ.
Ἐδῶ π' ἀναμετρᾶνε τ' ἀστέρια στὶς κορφές,
στὸ δάσος ποῦ μιλᾶνε χίλιων λογίων φωνές,
μὲ μπέλες, μὲ ἐλάτι, μὲ πεύκο, μὲ κεντρί,
μπουκέτ' ἄς μᾶς θυμίζει τὴ φυσικὴ ζωή.

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Είδες ποτέ την καταχνι' άπ' την πόρτα μιάς καλύβας
άπό αντίσκηνη' άνοικτό, πούναι στη μιá μεριά;
πλαγιά βουνού, σ'άν άνεμος ζεστός φυσάει, λίβας,
όλα σ'άν βρέχονται; θαρρείς τó χέρι πώς κολλά.

Μοιάζουν τá δέντρα γίγαντες, τότε σέ τέτοιες ώρες
κι' αλλάζουνε τá πρόσωπα και μοιάζουν σ'άν πολú
μεγάλα, ύπερφυσικά, δαίμονες, και οί κόρες
τής Φύσης βγαίνουν λεύτερα στη φύση τή θολή.

Οί ήχοι τότε είν' ξηροί, θαρρείς πώς κάποιος κλαίει,
όταν σιλφίδες άγριες, σ'άν άνεμου πνοές,
περνούν, βογγούν νεροσυρμές και ή φωτιά δέν καίει
κι' άκόμα και τá πρόβατα άφίνουν τις βοσκές.

Ή μυρωδιά τού χώματος μυρίζει τάφου χώμα
και πνίγη τήν αναπνοή τ' άνέμου ή ριπή,
τá ζωντανά μαζεύονται και τá πουλιά άκόμα
φωνή δέν βγάζουν· κρύβονται σ' όποιο κι' άν βρούν σταλί.

Οί στάλες πέφτουν τής βροχής άργά, όταν άρχίζη,
δέν φτάνει ούτε νά τις δής, και χείμαρρος ξεσπά
δράκοι, νεράιδες, τá στοιχειά όλα λυσοούν, μαυρίζει
τó φώς, τá χώματα κυλούν κι' οί βράχοι άπ' τά βουνά.

Στού κεραυνού τó άκουσμα σωπαίνει κάθε άλλο,
άντίλαλοι στα κράκουρα είν' μακρυά άκουστοί,
τρέμουνε όλων οί καρδιές μέσα σ' αυτό τó σάλο
και στα βουνίσια τά σταλιά είν' όλοι ξυπνητοί.

Σέ τέτοιες μέρες κεί ψηλά, σ'όποιον κακό τού τύχει,
δέν είναι τρόπος νά σωθή άπ' τά θολά νερά·
οί κόρες τους με ξέπλεκα μαλλιά έχουν τήν τύχη,
πού παλληκάρια θέλουνε νά παντρευτούν μ' αυτά.

Γι' αυτό σ'άν βλέπω καταχνιά στην πόρτα μιάς καλύβας,
άπό αντίσκηνο άνοικτό, πούναι στη μιá μεριά,
στο πλάι βουνού, σ'άν άνεμος ζεστός φυσάει, λίβας
πού τρέμουν όλων οί καρδιές, κρύβομαι μέσ' αυτά.